

føres. Ved Afgjørelsen der af ville vi jo sikkert have en meget betydelig Hjælp af en Repræsentant for Færøerne, som, naar han kan komme her tilstede til Efteraaret, ogsaa kan medvirke ved denne Leilighed. Som det vil erindres, gaaer Resolutionen nemlig kun ud paa, at Folkethinget skal udtale det som sin Anskuelse, at Handelen bør søges ophævet til en vis Tid; der er altsaa kun Spørgsmaal om Grundsaetningen, hvorimod Maaden, hvorpaa den skal gennemføres, først vil komme til Forhandling næste Gang. Man kunde maaffee opfaate det Spørgsmaal: Til hvilken Nytte er det, at en saadan Forholdsregel tages, da man jo har al Grund til at antage, at Ministeriet er af samme Anskuelse? Jeg maa, mine Herrer! her til svare, at der over den færøiske Handels Frigivelse synes at hvile en ond Sijer; thi allerede for over 50 Aar siden var det saa almindelig anerkendt, at Handelen burde frigives, at ogsaa Regjeringen deelte denne Anskuelse, men den kom alligevel dengang ikke til Udførelse. Da den islandiske Handel i Aaret 1787 blev frigivet, og da saa mange Forhold med Hensyn til den færøiske Handel vare af en lignende Natur, laa det Spørgsmaal meget nær, om man ikke med det Samme burde frigive den færøiske Handel. Man fandt imidlertid dengang, at der var nogle enkelte forbigaaende Tilstande, som man først kunde paa klarede, hvorfor man besluttede, at lade den færøiske Handel endnu bestaae i 5 Aar, og saaledes forblev den da bestaaende i 5 Aar fra 1790; men, da Spørgsmaalet om Frigivelsen igjen kom paa Bane i Aaret 1796, udfom der en Forordning, hvorved det bestemtes, at Handelen skulde vedblive indtil videre, og saaledes har den da derefter bestaaet indtil videre, dog ikke uden at man idelig har følt sig drevet af Forholdenes Magt til at undersøfke Spørgsmaalet en ny Undersøgelse. Der har saaledes idetmindste været nedsat 3 kongelige Commissioner med det udtrykkelige Hverv at forberede Frihandelsens Indførelse paa Færøerne. Flere af disse Commissioner have gjort bestemte Indstillinger i saa Henseende; men det har ikke kunnet lykkes at sætte dem igjennem. Den sidst nedsatte kongelige Commission, som bestod af nogle af Landets dygtigste og meest

indsigtsfulde Mænd, afgav en udførlig og grundig Betænkning, som ikke blev imodgaaet offentligt, men i en Indstilling fra Rentekammeret til hans Majestæt, og hvori Collegiet modsatte sig Handelsens Frigivelse; Kongen besluttede imidlertid dog, at Rentekammeret skulde indkomme med en Førefilling om Handelsens Frigivelse, uagtet han ikke strax vilde resolvare, at Handelen skulde frigives. Derefter kom Provindsialstænderne, og der blev dette Spørgsmaal forhandlet i 1844 og 1846. I 1846 besluttede Stænderne eenstemmigt at petitionere Hans Majestæt om snarest muligt at frigive Handelen, og efter den Tid har Sagen ikke været offentlig forhandlet fra Regjeringens Side. Under saadanne Omstændigheder kunde det vel synes, som om underordnede Indflydelser kunde stille sig hæmmende i Veien, og det er for at modarbejde Bestræbelsen i denne Retning, at Udvalget har foreslaaet Thinget at vedkjende sig det som sin bestemte Anskuelse, at den færøiske Handel bør snarest muligt frigives.

Krieger: Jeg vil tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører, om ikke i Udvalget den Form har været overveiet, hvorunder Thinget skulde tilkjendegive sin Mening om denne Sag, om den Form, der her er foreslaaet, er den eneste, som har været paatænkt, eller om nogen anden her vel har været paatænkt, men er blevet forkastet. Jeg kan nemlig ikke negte, at der forekommer mig at være nogen Betænkelse ved en Resolution af den Art som den her foreslaaede. — Her er nemlig Spørgsmaal om en Foranstaltning, som skal træffes ad Lovgivningsveien. — Naar man imidlertid finder, at en Lovforanstaltning ikke fremkommer i rette Tid fra Regjeringens Side, har Grundloven jo anvist en Veie, som de Medlemmer, der finde, at Sagen varer for længe, kunne gaae, nemlig selv at fremkomme med Lovforslag, og hvis man siger, at Sagen er af den Natur, at det enkelte Medlem ikke ret vel kan benytte Initiativet og fremkomme med Lovforslag, fordi han mangler det Overblik over Sagen, som dertil behøves, saa har Grundloven jo atter, for et saadant Tilfælde, anvist Veien, nemlig at foreslaae en Undersøgelingscommission. Støttet paa de Re-